

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 582

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 24 august 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 591 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673 ⁸ din Codul de procedură civilă	2-4	din Codul de procedură civilă și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	9-11
Decizia nr. 616 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă	4-6	Decizia nr. 632 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 624 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 633 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă	13-14
Decizia nr. 625 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă	8-9	Decizia nr. 654 din 28 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Medicale	14-16
Decizia nr. 627 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 591**

din 19 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁸
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radu R. Stan în Dosarul nr. 3.315/2006 al Judecătoriei Buftea.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, precum și Gabriel Stan, Gheorghe Dumitru și Ecaterina Iordache, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției și partea Ecaterina Iordache solicită amânarea judecării pentru ca toate autoritățile prevăzute de lege să comunice punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Celelalte părți prezente se opun amânării judecării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării excepției de neconstituționalitate.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare formulată de autorul excepției și de partea Ecaterina Iordache.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul solicită admiterea excepției susținând că art. 673⁸ din Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din primul Protocol adițional la convenție, deoarece instanța de judecată se pronunță printr-o încheiere interlocutorie cu privire la masa bunurilor de împărțit, calitatea de coproprietar și cota-parte ce revine fiecăruia mai înainte ca partea îndreptățită să dovedească în fața instanțelor superioare nelegalitatea și netemeinicia acestei încheieri. În acest fel este obligată să îndeplinească toate actele de procedură dispuse și să participe la toate dezbaterile ce urmează până la pronunțarea asupra fondului, fapt care reprezintă o povară atât din punct de vedere al timpului, cât și din punct de vedere al cheltuielilor făcute. De asemenea, susține că, datorită textului de lege criticat, partea îndreptățită este pusă în imposibilitatea de a participa activ la dezbaterile procedurii privitoare la împărțea propriu-zisă a bunurilor până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii prin care s-au stabilit masa bunurilor de împărțit, calitatea de coproprietar și cota-parte ce revine fiecăruia. Depune note scrise.

Partea Ecaterina Iordache solicită admiterea excepției pentru aceleași motive expuse de autorul excepției.

Gabriel Stan și Gheorghe Dumitru solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.315/2006, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 673⁸ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Radu R. Stan într-un proces având ca obiect un partaj succesoral.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât încheierea prin care se stabilesc masa bunurilor de împărțit, calitatea de coproprietar și cota-parte ce revine fiecăruia nu poate fi atacată cu apel sau, după caz, cu recurs decât odată cu fondul. În opinia autorului excepției, această încheiere care are caracter interlocutoriu ar trebui supusă controlului de legalitate și temeinicie la instanța superioară, în vederea pronunțării unei hotărâri definitive, și abia după aceea să se procedeze la împărțea judiciară. Își motivează această opinie susținând că cererea de chemare în judecată are ca obiect ieșirea din indiviziune, însă motivul principal al cererii îl reprezintă, de fapt, contestarea masei bunurilor de împărțit, calitatea de coproprietar și cota-parte ce-i revine fiecăruia, altfel „nimic nu l-ar fi împiedicat să împartă prin bună învoială și să iasă din indiviziune prin procedură necontencioasă în fața notarului public, fără să apeleze la instanța de judecată”. În reglementarea actuală a art. 673⁸ din Codul de procedură civilă, instanța de judecată procedează la împărțea judiciară mai înainte ca părțile să beneficieze de posibilitatea de a se folosi și în fața instanței superioare de toate mijloacele de apărare privitoare la stabilirea masei bunurilor de împărțit, a calității de coproprietar și a cotei-părți ce se cuvine fiecăruia. Totodată, susține acesta, dreptul la apărare este încălcat și datorită imposibilității de a se opune vânzării prin licitație publică a bunului asupra căruia este îndreptățit să creadă că are un drept propriu și că nu trebuia împărțit.

Se mai susține că textul de lege criticat încalcă și dreptul la judecarea unui proces într-un termen rezonabil, cerință care nu poate fi realizată, deoarece după vânzarea prin licitație publică a bunurilor supuse împărțelii judiciare intervin și cumpărătorii care au interesul ca ceea ce s-a stabilit prin acele încheieri să rămână definitiv, astfel că judecarea procesului se va prelungi.

Judecătoria Buftea consideră că prevederile art. 673⁸ din Codul de procedură civilă nu încalcă dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la judecarea acestuia într-un termen rezonabil, precum și dreptul la respectarea bunurilor, deoarece

hotărârea ce se pronunță de instanță pe fondul cauzei poate fi atacată cu apel sau recurs.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Se arată că prevederile art. 673⁸ din Codul de procedură civilă sunt norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 673⁸ din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Încheierile prevăzute la art. 673⁶ alin. 1 și art. 673⁷ pot fi atacate cu apel sau, după caz, cu recurs odată cu fondul, fiind supuse aceluiași căi de atac ca și hotărârea dată asupra fondului procesului*”.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție și ale art. 24 alin. (1) potrivit căruia „*Dreptul la apărare este garantat.*”. Se invocă, de asemenea, încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și a art. 1 din primul Protocol adițional la convenție, referitor la protecția proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează.

Prevederile de lege criticate fac parte din Cartea a VI-a „Proceduri speciale”, Cap.VII¹, a Codului de procedură civilă, care reglementează întreaga procedură a împărțelii judiciare ce are ca finalitate ieșirea din starea de indiviziune, procedură în urma căreia fiecare coindivizar devine proprietar exclusiv al unei anumite părți concret determinate.

Autorul excepției critică acest text pe motiv că încheierea prin care se stabilesc masa bunurilor de împărțit, calitatea de coproprietar și cota-parte ce îi revine fiecăruia nu poate fi atacată cu apel sau, după caz, cu recurs decât odată cu fondul.

Analizând această critică, Curtea reține că instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Această soluție decurge din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.*”, precum și din cele ale art. 129, conform cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile*

interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

Așa fiind, prevederile de lege criticate reprezintă tocmai expresia aplicării acestor dispoziții constituționale.

Curtea observă că regula potrivit căreia „*Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul [...]*” este consacrată de art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Or, dat fiind că încheierile prevăzute de art. 673⁸ din Codul de procedură civilă preced hotărârea instanței asupra fondului, ele sunt încheieri premergătoare și, în consecință, este evident că legiuitorul a avut în vedere ca acestea să poată fi supuse căii de atac a apelului numai odată cu hotărârea asupra fondului.

În activitatea sa jurisdicțională anterioară, Curtea Constituțională a examinat dacă liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale pentru situații deosebite sau dacă el implică existența unor proceduri unice chiar și pentru situații deosebite, inclusiv în ceea ce privește exercitarea căilor de atac. Astfel, prin Decizia nr. 92 din 11 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996, Curtea a statuat că semnificația art. 21 din Constituție, potrivit căruia accesul la justiție nu poate fi îngrădit prin lege, este aceea că nicio categorie sau grup social nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale stabilite de către legiuitor. Legiuitorul poate, însă, institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale.

Faptul că o asemenea încheiere nu poate fi atacată separat cu apel sau recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea evitării unei prelungiri abuzive a procesului, iar, pe de altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu apel sau recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „*la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale*”. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești prin care se soluționează fondul cauzei este asigurat accesul liber la justiție.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în Cazul *Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, a statuat că „Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.”

Și, în fine, textul criticat nu afectează nici cota-parte ideală din masa bunurilor care formează proprietatea comună a părților și, cu atât mai mult, dreptul autorului excepției de a i se atribui, în urma împărțelii, un lot de bunuri corespunzător drepturilor sale. Prevederile art. 673⁸ din Codul de procedură civilă au ca scop, împreună cu celelalte texte ale capitolului respectiv, ieșirea din starea de indiviziune a coindivizarilor.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor 673⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radu R. Stan în Dosarul nr. 3.315/2006 al Judecătorei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 616

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 4 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Butcaru în Dosarul nr. 2.470/2005 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 432D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cotnari” — S.A. din comuna Cotnari, județul Iași, în Dosarul nr. 9.304/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 432D/2007 la Dosarul nr. 206D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.470/2005, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. I pct. 4 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Ion Butcaru cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 8.283 din 27 octombrie 2006, pronunțată de Judecătoria Bacău în Dosarul nr. 8.086/2004.

Prin Încheierea din 5 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.304/99/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cotnari” — S.A. din comuna Cotnari, județul Iași, cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 497 din 28 martie 2006, pronunțată de Judecătoria Pașcani în Dosarul nr. 4.787/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin principiului constituțional al egalității în drepturi. Astfel, consideră că prin lipsirea de calea de atac a apelului a persoanelor care au litigii al căror obiect are o valoare de până la un miliard de lei se creează o discriminare între acestea și cei care au la dispoziție apelul, întrucât litigiile lor privesc obiecte a căror valoare este mai mare decât suma amintită. De asemenea, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), referitoare la dreptul la un

proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv. În acest sens, arată că procedura prevăzută de textul de lege criticat pentru soluționarea recursului nu permite administrarea unor probe noi, cu excepția înscrisurilor, așa încât în asemenea litigii s-ar impune parcurgerea tuturor căilor de atac, respectiv apelul și recursul. Totodată, art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă aduce atingere dispozițiilor art. 129 din Constituție care se referă la căile de atac și are în vedere cel puțin două astfel de căi.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili căile de atac ce pot fi formulate împotriva hotărârilor judecătorești. De asemenea, arată că prevederile de lege criticate nu instituie un tratament discriminatoriu, ci un regim legal al căilor de atac întemeiat pe existența unui criteriu valoric în funcție de care se face distincție între apel și recurs.

Tribunalul Iași — Secția civilă consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin Constituției și nici Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât restrângerea exercițiului dreptului la apel se justifică în toate situațiile prevăzute de art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă prin interesul redus al litigiului sau prin caracterul provizoriu al unor măsuri.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. De asemenea, arată că textul de lege criticat asigură posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile. În sprijinul punctului său de vedere, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă este constituțional. Astfel, arată că diferențierea hotărârilor care pot fi supuse sau nu apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii sau al categoriei sociale, și, prin urmare, textul de lege criticat nu instituie discriminări de natură să aducă atingere principiului constituțional al egalității în drepturi. De asemenea, consideră că regimul juridic diferit instituit cu privire la căile de atac este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. În sfârșit, arată că, potrivit dispozițiilor constituționale, căile de atac pot fi exercitate numai în condițiile legii, iar Legea fundamentală și prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu instituie obligativitatea existenței triplului grad de jurisdicție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. 1 pct. 4 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004. Curtea observă că, de fapt, textul de lege criticat este art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, în forma modificată prin art. 1 pct. 4 din Legea nr. 195/2004. De asemenea, constată că, anterior sesizării Curții, textul de lege criticat a fost modificat și prin art. 1 pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, păstrându-se soluția legislativă supusă controlului de constituționalitate, astfel că, în prezent, art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă are următoarea redactare: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.”*

În opinia autorilor excepției, dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, consideră că sunt înfrânți și dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași critici și cu aceleași prevederi ale Constituției.

Astfel, analizând conformitatea art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă cu principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 183 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 3 mai 2007, că „diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii, și, prin urmare, textul legal atacat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. Regimul juridic diferit — constând în aceea că hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege nu pot fi atacate cu apel, ci numai cu recurs — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.”

În ceea ce privește conformitatea textului de lege criticat cu prevederile constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, precum și cu dreptul la un recurs efectiv consacrat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea, prin Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, a statuat că „instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă. Departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 282¹ din Codul de procedură civilă constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Butcaru în Dosarul nr. 2.470/2005 al Tribunalului Bacău — Secția civilă și de Societatea Comercială „Cotnari” — S.A. din comuna Cotnari, județul Iași, în Dosarul nr. 9.304/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 624

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ștefan Gârlea în Dosarul nr. 3.708/1/2006 al

Cu același prilej, Curtea a constatat că „reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din aceeași convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.” În același sens, a fost invocată și hotărârea pronunțată în cazul *Golder împotriva Regatului Unit*, 1975, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicite admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.”

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde partea Vasile Gheorghiu, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că la dosar autorul excepției a depus o cerere de amânare în vederea angajării unui apărător, învederând totodată lipsa de procedură cu două persoane care apreciază că sunt părți în dosar.

Partea prezentă, Vasile Gheorghiu, solicită respingerea cererii de amânare.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită și se opune cererii de amânare.

Curtea constată că procedura de citare este legal îndeplinită și respinge cererea de amânare.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Partea prezentă, Vasile Gheorghiu, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând în acest sens copie de pe Decizia Curții Constituționale nr. 79 din 8 februarie 2007.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.708/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, ridicată de Ștefan Gârlea într-o cauză în care acesta a formulat cerere de strămutare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 și art. 129 din Constituție. În acest sens, arată că textul de lege criticat limitează accesul liber la justiție și la folosirea căilor de atac, deoarece prevede că hotărârea asupra cererii de strămutare nu se motivează și nu poate fi atacată. Totodată, faptul că în ipoteza admiterii cererii de strămutare anumite acte pot să nu fie păstrate duce la tergiversarea soluționării cauzei.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dreptul de acces la o instanță de judecată garantat de Constituție și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privește doar acele proceduri în care instanțele sunt chemate să tranșeze asupra drepturilor și obligațiilor ce rezultă din raporturile juridice deduse judecării.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ștefan Gârlea în Dosarul nr. 3.708/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă, având următorul conținut: *„Hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac. Ea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează să fie păstrate.”*

Autorul excepției susține că acestea contravin art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 129 privitor la folosirea căilor de atac din Constituție.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat prin Decizia nr. 79 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, respingând excepția de neconstituționalitate a textului de lege criticat prin raportare la prevederile art. 21 și 129 din Constituție.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, următoarele: strămutarea procesului civil nu atrage în mod implicit și necondiționat anularea tuturor actelor de procedură, instanța având posibilitatea de a aprecia cu privire la păstrarea sau, dimpotrivă, refacerea acestora, în baza elementelor probatorii corespunzătoare prezentate de părți.

Prin urmare, hotărârea pronunțată este rezultatul unui act de administrare a justiției, iar nu de soluționare în fond a unei cauze civile. Astfel, de vreme ce nu se judecă fondul pricinii, nu se poate susține că interesele celor în cauză ar fi prejudiciate, știrbindu-se în acest fel exercițiul drepturilor constituționale invocate.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 625

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinexport” — S.A. din Focșani în Dosarul nr. 3.725/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.725/44/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vinexport” — S.A. din Focșani într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei decizii a Curții de Apel Galați prin care i s-a respins ca inadmisibil apelul declarat de autorul excepției împotriva unei încheieri a Tribunalului Vrancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin liberului acces la justiție, deoarece acesta implică și accesul liber la exercitarea căilor de atac împotriva oricăror hotărâri judecătorești, fie că sunt încheieri, sentințe sau decizii. Totodată, încheierile premergătoare pronunțate de instanțe de judecată conțin, de cele mai multe ori, dezlegări ale problemelor de drept sau măsuri procesuale ce premerg judecata fondului, astfel încât între aceste încheieri și hotărârea pe fond există o strânsă legătură de interdependență.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece soluția adoptată de legiuitor cu privire la căile de atac ce pot fi exercitate împotriva încheierilor premergătoare — în considerarea regimului lor juridic și a necesității soluționării cauzelor într-un termen rezonabil — nu limitează accesul liber la justiție, care nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, pe de-o parte, dispozițiile criticate nu îngăduiesc dreptul părților de a se adresa justiției, iar, pe de altă parte, accesul liber la justiție nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție.

Președinții celor două Camere nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, modificate prin art. I pct. 39 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, având următorul cuprins: *„Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecății.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 privind liberul acces la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 21 din Constituție — Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 201/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 6 noiembrie 2006, statuând că liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se înlăpătează justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție. Totodată, s-a reținut că semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție este aceea că nicio categorie sau grup social nu se poate exclude de la exercitiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit. Însă legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Curtea a constatat, de asemenea, că stabilirea regulii conform căreia încheierile premergătoare — cu excepția celor prin care s-a întrerupt cursul judecății — nu pot fi atacate cu apel decât odată cu fondul împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie, prin aceasta, la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să în materie, atât soluția, cât și considerentele din decizia determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinexport” — S.A. din Focșani în Dosarul nr. 3.725/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 627

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de George Daniel Subțirelu în Dosarul nr. 32.155/299/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsește partea Societatea Comercială „Lucrin Holding” — S.R.L. din București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă nu limitează, ci,

din contră, asigură accesul liber la justiție. În ceea ce privește art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în numeroase rânduri cu privire la constituționalitatea acestui text de lege, respingând excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 32.155/299/2005, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**. Excepția a fost ridicată de George Daniel Subțirelu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 14 noiembrie 2006, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 32.155/299/2005 (nr. vechi 31.649/2005).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât limitează posibilitatea părților din proces de a îndepărta de la judecarea cauzei un judecător presupus părtinitor. În acest sens, aduce mai multe argumente prin care dorește să evidențieze influența pe care o are decizia judecătorului părtinitor asupra

actului de justiție și faptul că procesul nu poate fi echitabil atât timp cât instanța nu este imparțială. De asemenea, făcând trimitere la împrejurări de fapt ce au avut loc în cursul desfășurării procesului, susține că înlăturarea posibilității de a respinge cererea de recuzare pentru tardivitate ar duce la „menținerea prezumției unui proces echitabil”. În ceea ce privește art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, autorul excepției susține că acesta încalcă accesul liber la justiție, întrucât nu permite cetățenilor să se adreseze direct Curții Constituționale, ci doar prin intermediul instanțelor de judecată, care pot respinge excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă. În opinia sa, această competență a instanței de judecată este contrară rolului de unic garant al Constituției ce revine instanței de contencios constituțional.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textele de lege criticate nefiind contrare dispozițiilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, prin reglementarea procedurii de soluționare a cererii de recuzare, legiuitorul a urmărit să împiedice tergiversarea cauzelor civile, asigurând soluționarea acestora într-un termen rezonabil, cu respectarea garanțiilor care condiționează dreptul la apărare. De asemenea, arată că dispozițiile art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură de competență exclusivă a legiuitorului. În ceea ce privește dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, arată că acestea nu fac posibilă admiterea ori respingerea excepției de neconstituționalitate, ci doar pronunțarea asupra oportunității sesizării Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă: „*Propunerea de recuzare se va face verbal sau în scris pentru fiecare judecător în parte și înainte de începerea oricărei dezbateri.*”

Când motivele de recuzare s-au ivit după începerea dezbaterilor, partea va trebui să propună recuzarea de îndată ce acestea îi sunt cunoscute.”;

Art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992: *”Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 1 alin. (1) și (5) referitoare la statul român, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 146 lit. d) privind excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă reglementează condițiile de formă și termenele în care se poate formula propunerea de recuzare a judecătorilor într-o cauză. În legătură cu afirmația autorului excepției potrivit căreia aceste texte de lege ar încălca liberul acces la justiție și dreptul la apărare, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa constantă și cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, că accesul liber la justiție nu este un drept absolut, a cărui exercitare nu ar putea fi condiționată prin lege de îndeplinirea unor cerințe prealabile și de respectarea unor termene de prescripție sau de decădere. Important este ca persoana care se consideră lezată în drepturile, libertățile sau interesele sale legitime să aibă efectiv posibilitatea de a se adresa instanței judecătorești competente, iar în cadrul judecării cauzei sale să beneficieze de toate garanțiile și mijloacele procedurale prevăzute, care condiționează desfășurarea unui proces echitabil.

Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu limitează, ci, din contră, reglementează dreptul de a recuza judecătorii în vederea asigurării imparțialității justiției. Ca atare, acestea nu aduc nicio atingere drepturilor și garanțiilor procesuale prin care se concretizează dreptul la apărare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că invocarea lor nu are relevanță, textul menționat nefiind incident. Cu referire la alin. (5) al aceluiași articol constituțional, reține că încălcarea acestuia este subsecventă încălcării unei alte prevederi constituționale, care, însă, nu a fost evidențiată în cauză.

Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că acest text de lege nu are legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, observă că autorul excepției invocă în susținerea admisibilității acestei excepții, sub aspectul existenței legăturii cu cauza dedusă judecării, Încheierea din 14 noiembrie 2006, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 32.155/299/2005 (nr. vechi 31.649/2005). Prin această încheiere, instanța de judecată a respins, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă în temeiul art. 98 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 958 din 28 octombrie 2005, iar nu în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora Curtea Constituțională nu poate decide decât asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea „unei legi

sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei”, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de George Daniel Subțirelu în Dosarul nr. 32.155/299/2005 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de același autor în același dosar al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 632

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Neacșu, Gheorghită Neacșu, Camelia Neacșu și Mihaela Neacșu în Dosarul nr. 866/1.748/2007 al Judecătoriei Cornetu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 866/1.748/2007, Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a **dispozițiilor art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Nicolae Neacșu, Gheorghită Neacșu, Camelia Neacșu și Mihaela Neacșu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de încuviințare a asigurării dovezilor.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate reglementează o procedură sumară a materiei asigurării dovezilor, caracterizată prin necitarea părții împotriva căreia se cere, deși este o procedură contencioasă. Astfel, dispozițiile criticate permit instanței să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor unei singure părți, ceea ce este neconstituțional.

Judecătoria Cornetu și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale, acestea ducând la accelerarea judecării cauzelor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât scopul procedurii de asigurare a dovezilor este acela de a oferi părților din cadrul procesului toate garanțiile procesuale pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale acestora, oferind în același timp instanței de judecată mijloacele necesare pentru o corectă soluționare a cauzei.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 173/2007.

Președinții celor două Camere nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 236 alin. 4: „*În caz de primejdie în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților.*”;

— Art. 239 alin. 2: „*Președintele poate încuviința facerea constatării fără înștiințarea aceuia împotriva căruia se cere.*”

Următoarele articole, până la art. 241 din Codul de procedură civilă, reglementează instituția asigurării dovezilor în procesul civil.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind liberul acces la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 126 privind instanțele judecătorești, ale art. 135 referitoare la economia României și ale art. 6 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 236 alin. 4, art. 239 alin. 2 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Neacșu, Gheorghiuță Neacșu, Camelia Neacșu și Mihaela Neacșu în Dosarul nr. 866/1.748/2007 al Judecătorei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 235—241 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 16, 20 și 21 din Constituție — Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 173/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 18 aprilie 2007, statuând că procedura de asigurare a dovezilor este o procedură specială, de urgență, ce are un scop limitat, acela de conservare a unor dovezi care se află în primejdie să dispară sau să fie greu de administrat în viitor. Orice persoană interesată poate recurge la această procedură, condiția fundamentală a unui asemenea demers fiind existența unei primejdii în administrarea dovezii sau în constatarea unei anumite stări de fapt care ar putea să înceteze ori să se schimbe până la administrarea dovezilor, fără ca dispozițiile criticate să contravină prevederilor art. 16 din Constituție.

De asemenea, Curtea a reținut că liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale pentru situații deosebite și implică existența unor proceduri unice pentru situații deosebite, așa cum este și cea a asigurării dovezilor. De altfel, dovezile administrate prin această procedură pot fi folosite și de partea care nu a solicitat administrarea lor, conservarea dovezilor în aceste condiții neprivând părțile interesate de dreptul de a le combate prin alte probe în cursul procesului de fond.

Totodată, ca o garanție a dreptului la apărare, legiuitorul a prevăzut, în cazul constatării de urgență a unei anumite stări de fapt, obligativitatea comunicării procesului-verbal celui împotriva căruia s-a făcut constatarea, dacă acesta nu a fost de față la cercetare.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele din decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere că nu a fost reținută restrângerea sau încălcarea vreunui drept sau al vreunei libertăți, Curtea constată că prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Referitor la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile constituționale ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 135 privind economia, Curtea nu le poate primi, deoarece autorul excepției nu a indicat în ce mod dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă ar contraveni acestora.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 633

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Macovei, Constantin Macovei și Gheorghe Macovei în Dosarul nr. 5.623/45/2006 (nr. vechi 5.623/2006) al Curții de Apel Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal Dumitru Macovei și Constantin Macovei, precum și avocatul Vasile Conache pentru părțile David Macovei și Mihai Macovei. Lipsește Gheorghe Macovei, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorii excepției, Dumitru Macovei și Constantin Macovei, solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul părților David Macovei și Mihai Macovei solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că instituirea unei singure căi de atac nu poate fi considerată ca obstrucționând accesul liber la justiție.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.623/45/2006 (nr. vechi 5.623/2006), **Curtea de Apel Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Dumitru Macovei, Constantin Macovei și Gheorghe Macovei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat este discriminatoriu pentru acele persoane care au pe rol litigii de o complexitate sporită, cum este cazul partajelor judiciare, care nu pot fi catalogate astfel strict după valoare, dar presupun administrarea unui material probatoriu extrem de vast. Astfel, acele persoane ale căror litigii au un obiect ce nu depășește un miliard de lei sunt discriminate sub aspectul dreptului de a formula calea de atac a apelului în raport cu cei având litigii al căror obiect depășește această sumă.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că tratamentul juridic diferențiat are în vedere valoarea obiectului litigiului dedus judecătii, iar nu averea părților din proces. De asemenea, arată că soluția legislativă criticată este

justificată de necesitatea soluționării cu celeritate a cauzelor aflate pe rolul instanțelor. În sfârșit, consideră că nu există un drept al persoanei de acces la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, ci un drept la un recurs efectiv care nu a fost afectat prin textul de lege criticat.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că regimul juridic diferit instituit de textul de lege criticat este justificat de situația obiectiv diferită avută în vedere de legiuitor. De asemenea, arată că nu sunt înfrânate nici dispozițiile art. 21 din Constituție, întrucât accesul liber la justiție nu impune accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac.

Avocatul Poporului consideră că art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă este constituțional. În acest sens, arată că diferențierea hotărârilor care pot fi supuse sau nu apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii sau al categoriei sociale, și, prin urmare, textul de lege criticat nu instituie discriminări de natură să aducă atingere principiului constituțional al egalității în drepturi. De asemenea, consideră că regimul juridic diferit instituit cu privire la căile de atac este determinat de deosebirea de situații care impun soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 94 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. Curtea constată că, în realitate, atât critica autorilor excepției, cât și opinia instanței privesc dispozițiile art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 care modifică art. I pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, prin care fusese modificat art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, care, în prezent, are următoarea redactare: „Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la

înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.”

Autorii excepției apreciază că acest text de lege contravine art. 16 și art. 21 din Constituție care consacră principiul egalității în drepturi și dreptul de acces liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi. Astfel, prin Decizia nr. 183 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 3 mai 2007, Curtea a statuat că „diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii, și, prin urmare, textul legal atacat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii. Regimul juridic diferit — constând în aceea că hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege nu pot fi atacate cu apel, ci numai cu recurs — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.”

În ceea ce privește conformitatea textului de lege criticat cu prevederile art. 21 din Constituție, prin Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, Curtea a statuat că „instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Macovei, Constantin Macovei și Gheorghe Macovei în Dosarul nr. 5.623/45/2006 (nr. vechi 5.623/2006) al Curții de Apel Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Medicale

Ioan Vida	— președinte	Ion Predescu	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Antonia Constantin	— procuror
Kozsokár Gábor	— judecător	Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent
Petre Ninosu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Codul muncii, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004, excepție ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara în Dosarul nr. 4.566/30/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin consilier juridic, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, întrucât art. 62 alin. (2) și art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, precum și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 încalcă art. 16 din Constituție, instituind privilegiul în favoarea persoanelor care au devenit membre titulare sau corespondente ale Academiei de Științe Medicale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 16 din Constituție nu sunt încălcate, în condițiile în care acestea se aplică, fără nicio discriminare, tuturor persoanelor aflate în aceeași situație.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.566/30/C/2006, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Codul muncii, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004**, excepție ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara în cauza ce are ca obiect judecarea contestației împotriva deciziei de eliberare din funcție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate din Codul muncii, prin sancționarea cu nulitate absolută a neîndeplinirii de către angajatori a unor formalități prealabile aplicării sancțiunii disciplinare, afectează grav funcționarea normală a unităților angajatoare, împiedică instituțiile statului să-și îndeplinească obligația de ocrotire a sănătății publice, împiedică îndeplinirea obligației statului de a controla modul de exercitare a profesiilor, lipsesc statul, prin autoritățile competente, de posibilitatea efectivă de a performa și îmbunătăți atât cercetarea științifică, cât și creșterea calității vieții. Mai susține că textul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 are un profund caracter discriminatoriu, deoarece prevede menținerea în activitate sau în funcții de conducere, până la vârsta de 70 de ani, a membrilor titulari și corespondenți ai Academiei de Științe Medicale.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este nefundată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefundată. În susținerea acestui punct de vedere arată că dispozițiile legale criticate răspund exigențelor constituționale privind protecția socială a salariaților, reglementată de art. 42 alin. (2) din Legea fundamentală. Totodată, consideră că nu este încălcat nici principiul constituțional al egalității în drepturi.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată, în acest sens, că dispozițiile Codului muncii stabilesc drepturile și îndatoririle minimale ale părților raporturilor juridice de muncă, iar asigurarea stabilității acestor raporturi apără interesele legitime atât ale salariaților, cât și ale angajatorilor. Dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 nu instituie discriminări, ci se aplică în mod egal tuturor

persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Medicale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 605 din 6 iulie 2004, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 62 — „[...]”

(2) *Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.*”;

— Art. 268 — „[...]”

(2) *Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:*

a) *descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;*

b) *precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;*

c) *motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;*

d) *temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;*

e) *termenul în care sancțiunea poate fi contestată;*

f) *instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.*”

— Art. 10 — „[...]”

(2) *Membrii titulari și corespondenți ai Academiei de Științe Medicale sunt menținuți în activitate sau în funcții de conducere până la vârsta de 70 de ani. Peste această vârstă sunt menținuți în activitate numai cu acordul instituției în care lucrează, prin prelungiri anuale în baza certificatului de sănătate.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la protecția socială a muncii și art. 135 alin. (2) lit. c) și f) referitoare la obligația statului de a asigura stimularea cercetării științifice și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 62 din Codul muncii este inserat în Capitolul V „*Încetarea contractului individual de muncă*” Secțiunea a 3-a „*Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului*”.

Alin. (2) al art. 62 din cod, criticat pentru neconstituționalitate, prevede, la modul general, că în toate cazurile concedierea se poate dispune numai printr-o decizie emisă în scris, motivată în

fapt și în drept și cu arătarea termenului și a instanței judecătorești la care poate fi contestată. Aceste cerințe sunt, indiscutabil și în mod firesc, necesare și justificate pentru orice act de dispoziție.

Art. 268 din Codul muncii stabilește termenul în care poate fi emisă în formă scrisă decizia de sancționare, precum și elementele și mențiunile pe care trebuie să le cuprindă decizia, sub sancțiunea nulității. Mențiunile și precizările pe care trebuie să le cuprindă decizia sunt absolut necesare pentru ca salariațul sancționat să-și poată pregăti, organiza și exercita apărarea, dar și instanței judecătorești chemate să hotărască în privința legalității și a temeiniciei măsurii contestate. Completarea deciziei cu toate datele prevăzute de textul de lege nu produce nicio dificultate pentru angajator, cerându-i doar atenție și responsabilitate.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că raporturile juridice de muncă trebuie să se desfășoare într-un cadru legal pentru a fi respectate drepturile și îndatoririle, precum și interesele legitime ale ambelor părți. Cercetarea disciplinară prealabilă aplicării sancțiunii contribuie la prevenirea unor măsuri abuzive, nelegale sau netemeinice, dispuse de angajator, în eventualitatea în care acesta ar profita de situația sa dominantă.

Analizând criticile formulate în această cauză, Curtea constată că principiul egalității în drepturi a cetățenilor, invocat în susținerea excepției, nu este aplicabil, având în vedere că angajatorul și salariațul se află în situații obiectiv diferite. Condiționarea aplicării sancțiunilor disciplinare de efectuarea unor cercetări prealabile nu diminuează cu nimic răspunderea disciplinară a salariaților și nu le creează niciun privilegiu. În situația în care litigiul de muncă declanșat de aplicarea sancțiunii disciplinare este supus soluționării de instanța judecătorească,

părțile beneficiază de principiul egalității armelor, fiecare având la dispoziție aceleași mijloace și garanții procedurale care condiționează exercițiul deplin al dreptului la apărare și al dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției conform căreia prevederea obligativității respectării unor reguli de procedură în legătură cu sancționarea disciplinară a salariaților și chiar sancționarea cu nulitate absolută a măsurilor dispuse cu încălcarea acelor reguli ar aduce atingere de orice fel dreptului salariaților la protecția socială a muncii ori că ar împiedica îndeplinirea obligațiilor statului de a asigura stimularea cercetării științifice și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții. Stimularea cercetării științifice și tehnologice, creșterea calității vieții, obligații ale statului consacrate de art. 135 alin. (2) lit. c) și f) din Constituție, nu conferă drepturi și puteri discreționare angajatorului în raporturile sale cu salariații. Aceste drepturi pot fi exercitate numai în condițiile legii.

Totodată, Curtea reține că cerințele formale, necesare desfășurării în condiții normale a raporturilor contractuale dintre angajatori și salariați, impuse prin dispozițiile legale criticate, nu au legătură cu dispozițiile art. 34 din Constituție, potrivit cărora statul este obligat, în condițiile legii, la ocrotirea sănătății publice.

În sfârșit, Curtea constată că este neîntemeiată susținerea referitoare la neconstituționalitatea art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004. Textul prevede menținerea în activitate sau în funcții de conducere a membrilor Academiei Române de Științe Medicale până la vârsta de 70 de ani, după care pot fi menținuți numai cu acordul instituției în care lucrează, fără ca prin aceasta să instituie privilegii sau discriminări. De reglementări similare beneficiază și alți salariați.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2) și ale art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 264/2004 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Medicale, excepție ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara în Dosarul nr. 4.566/30/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

